

CUVÂNT ÎNAINTE

În primul trimestru al acestui an, mi-a apărut la Editura Vremea – Planeta București, o culegere de povestiri intitulată: *Variațiuni pe aceleași teme*. La data apariției cărții în librării, nici prin gând nu-mi trecea că voi scrie o a doua carte în cursul aceluiași an. Aveam o datorie morală față de fosta mea prietenă din copilărie, „Vanda”. Inițial, trebuia să fie o carte, dar a ajuns o povestire mai lungă. Mi-am dat seama că am atâtea foi scrise de mână (aproape ilizibil), adnotări ale Vandei care nu se legau, foi scrise la mașină, pătate, din vechi „oracole” școlărești... M-a cuprins teama justificată de vârstă, de pandemie, că nu vor vedea niciodată tiparul.

O să sar de la una la alta. Cu circa trei luni în urmă, un internaut îmi solicita o informație legată de niște rude de-ale lui, trăitoare pe aceeași stradă cu mine. M-a frapat o frază: „Dumneavoastră, care nu sunteți o scriitoare cunoscută...”. Din păcate, nu i-am putut furniza informația. Nu știu cât de cunoscută sunt, dar nu mă consider o scriitoare. Nici nu fac parte

din Uniunea Scriitorilor. În schimb, sunt membru al A.R.C.C.A., adică: Asociația Română a Creatorilor Culturali și Artiștilor. Este o asociație nonprofit.

Asociația a fost înființată din inițiativa și cu concursul eminentului jurist și autor prolific de romane, nuvele și eseuri, Mihai Giugariu – vechiul meu coleg de profesie și amic. Doar cu câteva luni înaintea dispariției sale, îmi dăruia ultima lui carte intitulată: *Psalmii călătorilor*, cu dedicația: „Înțeleptei mele prietene Tania (Taniușa), care știe să transforme cuvântul brut în piatră prețioasă...”.

Încă o dată, îți mulțumesc, Mihai! Nu voi uita acele întâlniri, sărbători minunate în mijlocul familiei tale, al cărei patriarh ai fost!

CUM AM ÎNCEPUT SĂ Scriu

Să fi fost pe la începutul anilor '80 ai secolului trecut. Mă afluam într-o rezervă a Spitalului Witting. N-aveam stare. Fusesem operată de doctorul Oliviu Hasias (Bărzăunele) de o „cicatrice vicioasă” (la ceafă) ce apăruse după un mic accident... Eram tare plictisită, privirea îmi trecea de zeci de ori peste pereții îmbrăcați în faianță îngălbenită și crăpată... când s-a deschis ușa și a intrat A., tânăr și tare simpatic. M-a sărutat pe obraji și mi-a întins o carte intitulată *Fereastră de la Veneția*. Am citit-o de două ori, în cele două nopți petrecute la spital. Autoarea, Silvia Kerim, o încântare! Abia cu 5-6 ani mai în vârstă ca mine, povestea despre copilăria și adolescența ei. Respiram atmosfera copilăriei mele, aproape identică. Cred că, fără să-mi dau bine seama, hotărâsem să scriu și eu, poate nu cu același talent, vervă, dar să scriu. Am mai recitat apoi cartea, de câteva ori. Cum mă regăseam!

Pe autoare am cunoscut-o personal, era amică din copilărie cu Angelaș – colega mea de profesie, și una

dintre cele mai apropiate ființe, Angela D., omul cu inimă de aur.

Am întâlnit-o pe Silvia Kerim de 3-4 ori la oficiul juridic al fostului Magazin „Unirea” (ce nu găseai în acest spațiu comercial!). De fiecare dată, amica mea mă prezenta, dar degeaba, idolul meu nu mă recunoștea. Îmi zâmbea îngerește, îmi dădea mâna cu grație... atât. Pentru mine era de ajuns. Îmi revedeam una dintre scriitoarele preferate. Până într-o zi, când Angelaș m-a invitat (împreună cu B., pentru care nutrea multă simpatie), la o după-amiază cu fructe și prăjituri de casă. „O să vină și Dudi (S.K.). O să fim șase persoane...” – aveam emoții. Și a venit: blonda, frumoasa, eleganta și simpatica scriitoare, însoțită de un tânăr domn înalt, brunet, cu trăsături plăcute, excelent conviv. Cât de plăcută, de neuitat a fost acea după-amiază, care s-a terminat seara târziu: discuții elevate, dar nu pedante, politete, voie bună. Eram șase în elegantul apartament al soților D., generalul – soțul gazdei, S.K. cu însoțitorul ei și noi, amicii familiei D.

Timpul a trecut cu repeziciunea vântului. „Vântuleee! Vânt nebun, stai! Un cuvânt să-ți mai spun!”

A venit acel decembrie 1989, alte timpuri, alte preocupări. N-am mai văzut-o pe doamna Kerim, foarte rar pe „mareșala”, adică pe Angela, până într-o zi, când am întreat-o: „Te mai vezi cu Dudi? Dar cu tânărul amabil și atât de instruit?!” Răspuns: „Rar cu D., iar pe acel domn cred că-l vezi zilnic, pe «sticlă». Adică la televizor”.

Iar a trecut ceva timp, nu prea mult. Au murit Angela D., se pare că și distinsul ei soț, R., și Dudi, cum o numea amica ei. Mi-a sângerat inima pentru toți, dar mai ales pentru trecutele zile frumoase ale tinereții mele.

A fost republicată cartea *Fereastra de la Veneția*. Am cumpărat un exemplar. Cel vechi devenise o zdreanță de atâta citit. Casa autoarei, aflată pe Strada Parfumului, a devenit un mic spațiu de expoziții. Proiectasem cu G.S. să mergem acolo, dar n-a fost să fie...